

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 70.

Sjerde Session's tredie Samling.

Mittende Møde.

Tredagen den 8de Jult.

(Forts.)

Sage (fortsat): Disse Ideer om at faae fremmede Penge i Landet og hindre indenlandtske Penge i at gaae ud af Landet, er Noget, som kunde passe for Middelalderen, men som sandelig nu ikke længer anerkjendes af noget fornuftigt Menneſte at have Noget paa sig. Vi anſkaffe for vore Penge de Papirer, vi have Lyſt til, og ingen Regjering kan have noget med ſlige Pengeomſætninger at beſtille, ellers forfalde de til det Samme, ſom den ſpanſke og portugieſiſke Regjering i ſin Tid forfaldt til, da den forbød Udførſelen af Sølv, ſom var en af de Hovedgrunde, der ruinerede Pengevæſenet i diſſe Lande. Det behøver jeg imidlertid jo aldeles ikke at gaae videre ind paa; thi den ærede Finantſminiſter vil viſtnok ved et Dieblifts Eſtertante finde, at det er ved en flygtig Henkaſten med Pennen, han er kommen til at tale om at forſkaane vore indenlandtske Pengemarkeder for diſſe Obligationer; jeg troer netop, at de ſtulde udfædres ſaaledes, at de kunne komme ud omkring. Der er overhovedet ingen Skam ved at have Obligationer ude, naar vi betale Renten rigtig, ſom vi altid have gjort. Jeg vil derfor foreſlaae, at Thinget, derſom det i ſjerneste Maaade kunde bidrage til at fremme denne Sag, at vi give Obligationerne en paſſende Størrelſe, gaaer ind paa det Forſlag, jeg har tilfødt mig at ſtille, ſkjøndt jeg ikke anſeer det for at være af overdreven Vægt for Diebliffet.

Finantſminiſteren: Skjøndt jeg virkelig ikke troer, at der er nogen Fare for, at det høitærede Thing ſkulde vedtage dette Forſlag, efter at have forkaſtet de flere betydelige Forſlag, der være ſtillede til foregaaende Para-

graph, ſaa kan jeg dog ikke lade være at imødegaae de Bemærkninger, ſom ere fremsatte af den ærede Forſlagsſtiller. Det er jo viſtnok meget rimeligt, at jeg hellere kritiſerer, end lader mig kritiſere; det troer jeg, er eiendommeligt for de Fleſte; og, ſkjøndt den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 2den Valgfreds (Hage) ofte har givet Exempler paa, at han ikke let bliver vred (Hage: Nei!), ſaa holder jeg mig dog forviſſet, om at han meget hellere kritiſerer, — og navnlig hellere kritiſerer en Miniſter, — end han lader ſig kritiſere; men det fortaanter jeg ham heller ikke i. Jeg for mit Vedkommende, ſkjøndt jeg ikke „holder af“ det, ſaa er jeg dog meget vant dertil. Men i een Henseende er den ærede Rigsdagsmands Kritik mig virkelig uventet. Jeg kan godt begribe, at han kan finde mine Anſkuelfer om de engeliſke Capitaliſter noget middelalderlige — Meningerne kunne jo imidlertid være forſkjellige om, hvorvidt det Moderne er rigtigt eller ikke rigtigt, — men jeg havde ikke troet, at den ærede Rigsdagsmand havde fundet det nødvendigt at udtale den Kritik over mig, at jeg ved en „let Henkaſten med Pennen“ ſkulde være kommen til at tilføie en ſaadan Betingeſe i Contracten ſom den, at Obligationerne ſkulde have en Størrelſe, hvorved de udelukkedes fra det danſke Marked (Hage: Jeg haabede, at det var Letſindighed!). Den ærede Rigsdagsmand haabede, at det var Letſindighed; men jeg vil da ſige, at ſaa vilde jeg haabe for Landets Skyld, at jeg ikke ſtod noget eneſte Secund længere paa denne Plads, naar jeg var iſtand til at tilføie en ſaadan Betingeſe af Letſindighed. Man kan gjøre Betingeſer i vigtige Anliggender ſom dette, der ere mindre rigtige; man kan være mere eller mindre heldig i Enkelthederne, man kan være for ſtræng